

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 8Sžo/272/2015
Identifikačné číslo spisu: 7015200184
Dátum vydania rozhodnutia: 26.04.2018
Meno a priezvisko: Mgr. Peter Melicher
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2018:7015200184.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Mgr. Petra Melichera a z členiek senátu JUDr. Jaroslavy Fúrovej a JUDr. Eriky Šobichovej v právnej veci žalobcu: BB Security s.r.o., so sídlom v Michalovciach, Antona Bernoláka 2, IČO: 47 237 651, právne zastúpený: CHOCHOĽAK & ČESLA s.r.o. , so sídlom v Košiciach, Krmanova 6, IČO: 36 857 416, proti žalovanému: Národný inšpektorát práce, so sídlom v Košiciach, Masarykova 10, o preskúmanie zákonnosti postupu a rozhodnutia žalovaného z 09. decembra 2014, č. OPS/BEZ/2014/44 O-502/2014, o odvolaní žalovaného proti rozsudku Krajského súdu v Košiciach z 30. júla 2015, č. k. 6S/16/2015-59, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Košiciach č. k.6S/16/2015-59 zo dňa 30. júla 2015 p o t v r d z u j e .

Žalovaný j e p o v i n n ý zaplatiť žalobcovi trovy odvolacieho konania pozostávajúce z trov právneho zastúpenia v sume 181,90 eur na účet právneho zástupcu žalobcu do 3 dní od právoplatnosti tohto rozsudku.

Odôvodnenie

I.
Rozhodnutie krajského súdu

Krajský súd v Košiciach (ďalej len „krajský súd“) rozsudkom z 30. júla 2015, č. k. 6S/16/2015-59 (ďalej len „napadnuté rozhodnutie“ a „rozhodnutie krajského súdu“) zrušil podľa § 250j ods. 2 písm. c/ a písm. e/ Občianskeho súdneho poriadku rozhodnutie žalovaného z 09. decembra 2014, č. OPS/BEZ/2014/44 O-502/2014 (ďalej len „rozhodnutie žalovaného správneho orgánu“), ktorým

Národný inšpektorát práce (ďalej len „žalovaný správny orgán“) rozhodol ako odvolací orgán tak, že odvolanie účastníka správneho konania (žalobcu) zamietol a potvrdil rozhodnutie Inšpektorátu práce Košice z 02. septembra 2014, č. 181/14/S (ďalej len „rozhodnutie prvoinštančného správneho orgánu“), ktorým Inšpektorát práce Košice (ďalej len „prvoinštančný správny orgán“) rozhodol tak, že žalobca porušil povinnosti vyplývajúce z § 3 ods. 2 zákona č. 82/2005 Z. z. v nadväznosti na § 2 ods. 2 písm. b/ zákona č. 82/2005 Z. z., ktoré bolo zistené pri výkone inšpekcie práce podľa § 7 ods. 3 písm. a/ zákona č. 125/2006 Z. z., ktorá bola vykonaná 04. marca 2014, 13. marca 2014 a 28. marca 2014 u zamestnávateľa - žalobcu, tým, že využíval závislú prácu fyzickej osoby, mal s ňou založený pracovnoprávny vzťah podľa osobitného predpisu, avšak nesplnil si oznamovaciu povinnosť podľa osobitného predpisu (§ 231 ods. 1 písm. b/ bod 1 zákona č. 461/2003 Z. z.), čo je podľa § 2 ods. 2 písm. b/ zákona č. 82/2005 Z. z. nelegálne zamestnávanie, za čo mu uložil pokutu vo výške 2 000 eur a rozhodnutie prvoinštančného správneho orgánu a vec vrátil žalovanému na ďalšie konanie. Krajský súd žalovaného zaviazal zaplatiť žalobcovi do 30 dní od doručenia rozhodnutia na účet právneho zástupcu žalobcu trovy konania z titulu právneho zastúpenia a z titulu náhrady iných trov konania. Krajský súd odložil vykonateľnosť rozhodnutia prvoinštančného správneho orgánu v spojení s rozhodnutím žalovaného správneho orgánu.

Krajský súd v napadnutom rozhodnutí poukázal na ustanovenia § 7 ods. 3 písm. i/ a písm. j/ a § 19 ods. 2 bod 1. zákona č. 125/2006 Z. z., ustanovenie § 2 ods. 2 písm. b/ zákona č. 82/2005 Z. z., ustanovenie § 51 zákona č. 372/1990 Zb. a ustanovenia § 3 ods. 1 a ods. 4, § 32 ods. 1 a § 46 Správneho poriadku a skonštatoval, že dospel k záveru, že prvoinštančný správny orgán a žalovaný správny orgán nepostupovali v súlade s citovanými právnymi normami, vo veci si nežadavžili rozhodujúce skutočnosti pre vydanie rozhodnutí, a preto je rozhodnutie treba považovať za predčasné, pričom prvoinštančný správny orgán sa v konaní dopustil vady konania majúcej vplyv na zákonnosť rozhodnutia.

Ďalej krajský súd uviedol, že v zmysle ustálenej súdnej praxe správne delikty svojou povahou najbližšie priestupkom spadajú pod oblasť tzv. správneho trestania. V konaní vo veciach správneho deliktu, rozhodovania o vine páchatel'a za spáchanie správneho deliktu a pri ukladaní sankcie zaň na základe analógie legis treba postupovať v súlade so zásadami trestnoprávnej zodpovednosti v zmysle právnej úpravy v zákone č. 372/1990 Zb. o priestupkoch alebo Trestného zákona. V zmysle judikatúry Najvyššieho súdu Slovenskej republiky trestnoprávne princípy sa analogicky aplikujú i v správnom trestaní, trestanie za správne delikty (priestupky, správne delikty právnických osôb a správne delikty fyzických osôb - podnikateľov) podlieha obdobnému režimu ako trestný postih za trestné činy.

Pri skúmaní zákonnosti postupu a rozhodovania žalovaného správneho orgánu a prvoinštančného správneho orgánu v konaní krajský súd vychádzal z právnych názorov obsiahnutých v rozhodnutiach Najvyššieho súdu Slovenskej republiky. Napríklad v rozsudku z 22. augusta 2012, sp. zn. 6Sžo/51/2011 (preskúmanie rozhodnutia žalovaného vo veci správneho deliktu - porušenie § 3 ods. 2 zákona o nelegálnej práci a nelegálnom zamestnávaní v nadväznosti na § 2 ods. 2 písm. b/ tohto zákona). Najvyšší súd Slovenskej republiky uviedol, že zastáva názor, že vzhľadom k tomu, že zákon č. 125/2006 Z. z. neustanovuje hmotnoprávnu a ani procesnoprávnu úpravu sankcionovania správnych deliktov, bolo potrebné v preskúmvanej veci vychádzať z právnej úpravy zákona č. 372/1990 Zb. o priestupkoch v znení neskorších predpisov, na ktorú zákonodarca aj pod čiarou znenia právnej normy ustanovenej v § 7 ods. 3 písm. j/ zákona č. 125/2006 Z. z. priamo odkazuje.

Podľa § 74 ods. 1 zákona č. 372/1990 Zb. o priestupkoch, vykoná prvoinštančný správny orgán ústne pojednávanie. V neprítomnosti obvineného z priestupku možno vec prejednať len vtedy, ak sa odmietne dostaviť na ústne pojednávanie, hoci bol riadne predvolaný, alebo sa nedostaví bez náležitých ospravedlnení alebo bez dôležitého dôvodu.

Z administratívneho spisu danej veci nevyplýva, že by správny orgán so žalobcom prejednal priestupok kladený mu za vinu na ústnom pojednávaní, alebo že by sa žalobca odmietol dostaviť na ústne pojednávanie, na ktorú vadu krajský súd prihliadol z úradnej povinnosti, keďže má za následok odňatie práva žalobcovi na spravodlivý proces pred orgánmi verejnej správy v zmysle článku 46 ods. 1 Ústavy

Slovenskej republiky.

Krajský súd ďalej uviedol, že samotné nerešpektovanie ustanovenia § 74 ods. 1 zákona o priestupkoch prvoinštančným správny orgánom, ktoré žalovaný neodstránil v odvolacom konaní, predstavuje v zmysle týchto právnych názorov takú závažnú vadu konania, ktorá mohla mať vplyv na zákonnosť napadnutého rozhodnutia. Tým je daný dôvod pre zrušenie rozhodnutia žalovaného správneho orgánu ako aj rozhodnutia prvoinštančného správneho orgánu v zmysle § 250j ods. 2 písm. e/ Občianskeho súdneho poriadku.

Krajský súd ako dôvodnú vyhodnotil námietku žalobcu, pokiaľ ide o nedostatočné zistenie skutkového stavu žalovaným správny orgánom vzhľadom na tvrdenia žalobcu v odvolaní, v zmysle ktorých k porušeniu ustanovenia § 3 ods. 2 v spojení s ustanovením § 2 ods. 2 písm. b/ zákona o nelegálnej práci a nelegálnom zamestnávaní a tým aj k spáchaniu správneho deliktu žalobcom nedošlo z dôvodu, že zamestnanec žalobcu 21. januára 2014 pred jeho prihlásením do systému v Sociálnej poisťovni nevykonával činnosť zamestnanca žalobcu. Aj na konanie o uloženie sankcie za predmetný správny delikt sa vzťahuje zásada jednotnosti správneho konania, ktorá okrem iného umožňuje účastníkom správneho konania uskutočňovať procesné úkony a nimi realizovať svoje procesné práva a plniť procesné povinnosti v priebehu celého správneho konania, teda od jeho začatia až po právoplatnosť meritórného rozhodnutia. Žalobca tak bol oprávnený predložiť žalovanému správny orgánu písomné čestné prehlásenia svojich zamestnancov, ktorými preukazoval, že k spáchaniu správneho deliktu z jeho strany nedošlo. Bolo povinnosťou žalovaného správneho orgánu sa týmito tvrdeniami žalobcu zaoberať a v záujme riadneho zistenia skutkového stavu v tomto smere vykonať aj príslušné dokazovanie. Žalobca tvrdil, že skutočnosti nasvedčujúce tomu, že k spáchaniu správneho deliktu z jeho strany nedošlo, zistil až po doručení rozhodnutia prvoinštančného správneho orgánu. Preto pre záver žalovaného správneho orgánu, naviac ničím neodôvodnený, o účelovosti tvrdení žalobcu v záujme vyhnutia sa postihu za správny delikt nepostačovalo konštatovanie, že žalobca túto skutočnosť tvrdil až po vydaní rozhodnutia prvoinštančným správny orgánom. Bolo povinnosťou žalovaného správneho orgánu, resp. v ďalšom konaní prvoinštančného správneho orgánu, v tomto smere vykonať príslušné dokazovanie.

Záverom krajský súd poukázal na právne názory Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, obsiahnuté v jeho rozsudku z 22. augusta 2012, sp. zn. 6Sžo/51/2001, pokiaľ ide o materiálne chápanie naplnenia skutkovej podstaty predmetného správneho deliktu. Najvyšší súd Slovenskej republiky uviedol, že cieľom zákonodarcu právnou normou zákazu nelegálneho zamestnávania ustanovenou v § 3 ods. 2 v spojení s § 2 ods. 2 zákona o nelegálnej práci a nelegálnom zamestnávaní bolo zamedziť nelegálnemu zamestnávaniu fyzických osôb zamestnávateľom. Vzhľadom k uvedenému sa odvolaciemu súdu postup správnych orgánov v oboch stupňoch voči žalobcovi javí za šikanózne, keď formalistickým výkladom právnej úpravy nelegálneho zamestnávania stanovených v § 3 ods. 2 v spojení s § 2 ods. 2 tohto zákona takmer počítali hodiny pre splnenie včasnosti registrácie v Sociálnej poisťovni. Najvyšší súd Slovenskej republiky v tejto súvislosti zdôrazňuje, že účelom zákona o nelegálnej práci a nelegálnom zamestnávaní je ochrana pracovného trhu pred nelegálnou prácou a nelegálnym zamestnaním v materiálnom zmysle, a preto aj prístup k zákonu musí byť materiálny a neformálny. Senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v danej súvislosti dáva do pozornosti, že v ďalšom konaní špecifické okolnosti daného prípadu vyžadujú výklad právnej normy ustanovenej v § 2 ods. 2 písm. b/ zákona č. 82/2005 Z. z. s použitím článku 152 ods. 4 Ústavy Slovenskej republiky, t. j. vykladať dikciu zákonného pojmu „nelegálne zamestnávanie“ v zmysle jej kvalitatívneho obsahu a za tým účelom vykonať dokazovanie tak, aby spôsobom vylučujúcim akékoľvek pochybnosti uvedená zákonná podmienka bola preukázaná ako zákonný predpoklad pre prijatie záveru, že žalobca nelegálne zamestnával uvedenú zamestnankyňu v rozpore s § 3 ods. 2 uvedeného zákona).

V ďalšom konaní sa preto žalovaný správny orgán, resp. prvoinštančný správny orgán vyporiadajú aj s otázkou naplnenia skutkovej podstaty predmetného správneho deliktu v materiálnom zmysle.

Z uvedených dôvodov preto krajský súd rozhodnutie žalovaného správneho orgánu ako aj rozhodnutie prvoinštančného správneho orgánu podľa § 250j ods. 2 písm. c/ a písm. e/ Občianskeho súdneho

poriadku zrušil a vec vrátil žalovanému správneho orgánu na ďalšie konanie. Žalovaný správny orgán je v ďalšom konaní viazaný právnym názorom krajského súdu (§ 250j ods. 7 Občianskeho súdneho poriadku).

Pretože krajský súd žalobou napadnuté rozhodnutie žalovaného správneho orgánu ako aj rozhodnutie prvoinštančného správneho orgánu zrušil, podľa § 250c ods.1 Občianskeho súdneho poriadku odložil výkon rozhodnutia prvoinštančného správneho orgánu v spojení s rozhodnutím žalovaného správneho orgánu do právoplatnosti tohto rozsudku.

O náhrade trov konania krajský súd rozhodol podľa § 250k ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku tak, že úspešnému žalobcovi priznal náhradu trov konania, ktoré mu vznikli zaplatením súdneho poplatku za žalobu v sume 70 Eur, a náhradu trov právneho zastúpenia v zmysle vyhlášky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov. Išlo o 3 úkony právnej služby (prevzatie a príprava zastúpenia, podanie žaloby, účasť na pojednávaní krajského súdu) po 139,83 eur, paušálna náhrada po 8,39 eur za 1 úkon právnej služby a daň z pridanej hodnoty vo výške 20 % z tarifnej odmeny a režijného paušálu (3 x 139,83 eur, 3 x 8,39 eur, 20 % zo sumy 444,66 eur - 88,93 eur). Trovy právneho zastúpenia preto predstavovali celkovú sumu 533,59 eur.

II.

Odvolyvanie žalovaného správneho orgánu

Žalovaný správny orgán podal riadne a včas proti rozsudku Krajského súdu v Košiciach z 30. júla 2015, č. k. 6S/16/2015-59 odvolanie (ďalej len „podané odvolanie“ a „odvolanie žalovaného“), v ktorom sa domáhal aby Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „odvolací súd“) rozhodnutie krajského súdu zrušil a vrátil vec krajskému súdu na ďalšie konanie.

V podanom odvolaní žalovaný správny orgán uviedol, že rozhodnutie krajského súdu vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci, čo odôvodňuje jeho zrušenie podľa § 221 ods. 1 písm. h/ Občianskeho súdneho poriadku.

Ďalej žalovaný správny orgán uviedol, že krajský súd v napadnutom rozhodnutí inšpekčným orgánom vytýka, že si nezadovážili relevantné skutočnosti pre vydanie rozhodnutí. Z predloženého spisového materiálu je však zrejmé, že inšpektorát práce svoje závery ohľadne porušenia zákazu nelegálneho zamestnávania zakotveného v § 3 ods. 2 zákona č. 82/2005 Z. z. v nadväznosti na § 2 ods. 2 písm. b/ zákona č. 82/2005 Z. z. oprel o také dôkazy, ktoré poskytujú dostatočnú skutkovú oporu tvrdeniu o využívaní závislej práce fyzickej osoby bez včasného splnenia registračnej povinnosti. Týmito dôkazmi sú dohoda o vykonaní práce, registračný list FO (typ prihláška) a výpis z registra Sociálnej poisťovne, kniha príchodov a odchodov, či zápisnica o podaní informácie zamestnávateľom. Z týchto dôkazov jednoznačne vyplýva správnosť záveru inšpektorátu práce o využívaní závislej práce fyzickej osoby 21. januára 2014 od 06:55 hod. do 08:05 hod., s ktorou síce mal žalobca založený pracovnoprávny vzťah, avšak nesplnil povinnosť podľa osobitného predpisu - § 231 ods. 1 písm. b/ zákona č. 461/2003 Z. z. o sociálnom poistení. Žalovaný správny orgán majúci na zreteli uvedené preto konštatuje, že vyššie spomenutá argumentácia krajského súdu ohľadne nezadováženia relevantných skutočností, navyše nijako neodôvodnená, nie je tým argumentom, na základe ktorého by bolo možné považovať postup krajského súdu za legitímny, dostatočne právne podložený.

Obdobný názor zastáva žalovaný správny orgán aj v prípade konštatovania krajského súdu, že správne orgány tým, že nenariadili vo veci ústne pojednávanie, zaťažili svoje rozhodnutia takou vadou, ktorá mala vplyv na ich zákonnosť. Oporu tomuto tvrdeniu má podľa krajského súdu poskytnúť fakt, že zákon o inšpekcii práce neustanovuje hmotnoprávnu a ani procesnoprávnu úpravu sankcionovania správnych deliktov, a teda bolo potrebné postupovať v intenciách zákona o priestupkoch, na ktorý priamo odkazuje aj dikcia § 7 ods. 3 písm. j/ zákona o inšpekcii práce. Ten priznáva obvinenému z priestupku právo, aby

bola jeho vec prejednaná na ústnom pojednávaní, s výnimkou prípadu, ak sa obvinený na toto pojednávanie odmietne dostaviť.

Žalovaný správny orgán na margo týchto právnych záverov krajského súdu poznamenáva, že zákon o inšpekcii práce v ustanovení § 21 ods. 3 výslovne upravuje, že na konanie podľa § 19 a § 20 sa vzťahujú všeobecné predpisy o správnom konaní, ak tento zákon neustanovuje inak. A keďže inú právnú úpravu predmetné konanie nepripúšťa, je evidentné, že na sankcionovanie žalobcu za správny delikt podľa § 19 zákona o inšpekcii práce (teda aj za porušenie zákazu nelegálneho zamestnávania) bolo potrebné použiť práve Správny poriadok. Ten v diktii § 21 zakotvuje inštitút ústneho pojednávania, pričom na rozdiel od zákona o priestupkoch ponecháva výlučne na úvahe správneho orgánu, či toto ústne pojednávanie nariadi alebo nie. Výnimkou je len prípad, kedy nariadenie ústneho pojednávania ustanovujú osobitné predpisy, kam patrí napr. stavebný zákon, či predpisy o pozemkových úpravách.

V pojednávom prípade sa inšpektorát práce ako aj žalovaný správny orgán zaoberali potrebou nariadenia ústneho pojednávania, pričom oba dospeli k záveru, že si to povaha veci nevyžaduje, nakoľko disponujú dostatočným dôkazovým materiálom na účely jednoznačného preukázania porušenia povinnosti žalobcom. Krajský súd však napriek tomu vyslovil názor, že postup inšpekčných orgánov v tejto veci bol vadný, keďže na základe analógie legis mali postupovať v súlade so zákonom o priestupkoch, na ktorý priamo odkazuje aj litera § 7 ods. 3 písm. j/ zákona o inšpekcii práce.

Žalovaný správny orgán vo vzťahu k tomuto tvrdeniu upriamuje pozornosť odvolacieho súdu na skutočnosť, že oprávnenie inšpektorátu práce uložiť žalobcovi pokutu za porušenie zákazu nelegálneho zamestnávania nevyplývalo z vyššie cit. ustanovenia, ale z diktie § 7 ods. 3 písm. j/ zákona o inšpekcii práce, podľa ktorého inšpektorát práce rozhoduje o uložení pokút podľa § 19 (za správne delikty), § 20 a osobitného predpisu. Ak krajský súd poukazuje na to, že medzi kompetencie inšpektorátu práce patrí aj prejednanie priestupkov a rozhodovanie o uložení pokuty za priestupky, ide o ďalšie odlišné oprávnenie inšpektorátu práce, ktoré nemožno zamieňať s rozhodovaním o sankcionovaní za správne delikty, nehovoriac, že uvedené sa nachádza v dvoch rôznych ustanoveniach kompetenčného právneho predpisu (priestupok, ktorého prejednanie patrí do kompetencií inšpektorátu práce je napr. vykonávanie nelegálnej práce podľa § 7 zákona č. 82/2005 Z. z. o nelegálnej práci a nelegálnom zamestnávaní, prípadne priestupky vodičov, ktoré sú vymedzené v § 38 zákona č. 462/2007 Z. z. o organizácii pracovného času v doprave).

Čo sa týka odvolávania sa na potrebu analogického použitia zákona o priestupkoch na trestanie správnych deliktov, tú žalovaný správny orgán vo všeobecnosti nespochybňuje (napr. v prípade potreby uplatnenia zásady absorpcie sadzieb), zastáva však názor, že v danom prípade sa jej použitie, aj vzhľadom na skutočnosť, že Správny poriadok obsahuje samostatnú úpravu inštitútu ústneho pojednávania, javí ako nadbytočné a právne neupotrebitelné. Zmyslom analógie totiž je, aby sa normatívny právny akt aplikoval na prípad, ktorý nie je výslovne upravený právnou normou, čo v prejednávej veci naplnené nebolo. Naopak Správny poriadok v ustanovení § 21 výslovne zakotvil, kedy je potrebné ústne pojednávanie nariadiť a ako by malo prebiehať, ergo, o žiadnej medzere v zákone, ktorú by bolo potrebné vyplniť na základe analógie nemožno ani uvažovať, nakoľko takáto neexistuje. Oporu tomuto tvrdeniu poskytuje aj rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, sp. zn. 10Sžso/28/2014 z 15. apríla 2015, v ktorom súd skonštatoval, že analógia je označená za interpretačný postup, ku ktorému má teória správneho práva skôr negatívny prístup. Kritika k využitiu analógie v správnom trestaní je založená na viacerých argumentoch, ktoré spočívajú najmä v nesplnení podmienok jej prípustnosti v otázkach správneho trestania. Uvádza sa, že analógia je jedným z interpretačných postupov v tých prípadoch, kedy zákonná úprava neposkytuje návod na riešenie daného právneho problému (príkladom je už vyššie spomínaná tzv. „absorpčná zásada“). Všeobecne sa v správnom práve analógia nepripúšťa. Na jej výnimočné a obmedzené použitie by mali byť zároveň splnené tieto podmienky: medzera v zákone, použitím analógie neutrpi páchateľ, jej použitím neutrpi chránený záujem. Uvádza sa tiež, že pre uplatnenie väčšiny zásad aplikovaných v trestných konaniach aj v konaniach, v ktorých sú ukladané správno-právne sankcie, analógia vôbec potrebná nie je. Aplikácia tohto právneho názoru na prejednávaný prípad, za súčasného zohľadnenia úpravy inštitútu ústneho pojednávania v

ustanoveniach Správneho poriadku, primäla žalovaný správny orgán k záveru, že úsudok krajského súdu, ktorým ten z dôvodu nenariadenia ústneho pojednávania zrušil rozhodnutia oboch inšpekčných správnych orgánov a vec vrátil žalovanému správny orgán na ďalšie konanie, je nesprávne vyvodený.

Na margo veci ešte žalovaný správny orgán dodal, že nepopiera súdmi deklarovanú potrebu aplikovať trestnoprávne princípy v správnom trestaní a na základe nich poskytovať žalobcovi všetky záruky, ktoré sa poskytujú obvinenému. Tvrdí však, že analógia s trestným, či priestupkovým konaním by mala byť použitá len v tom prípade, ak normy upravujúce trestanie za správne delikty neposkytujú riešenie vzniknutého problému.

Ďalej žalovaný správny orgán uviedol, že žalobca ako osoba čeliaca správnej sankcii bol informovaný o obvinení proti nemu, mal poskytnutý priestor na prípravu svojej obhajoby, bol informovaný o povahe dôkazov proti nemu a bolo mu umožnené vyjadriť sa predtým, ako bolo prijaté vo veci rozhodnutie (to obsahovalo dôvody, na ktorých sa zakladá). Uvedené vyplýva z priebehu správneho konania, v rámci ktorého boli žalobcovi priznané rovnaké záruky aké vyššie spomínané odporúčanie priznáva obvinenému. S ohľadom na túto skutočnosť preto nemožno usúdiť, že zo strany správnych orgánov došlo v dôsledku nenariadenia ústneho pojednávania (ktoré je navyše fakultatívnym) k odňatiu práva žalobcovi na spravodlivý proces tak, ako to vo svojom rozhodnutí deklaruje krajský súd.

Zároveň žalovaný správny orgán poukázal aj na rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3Sžo/21/2014 zo 07. októbra 2014, kde tento súd konštatoval, že otázka zásad vzťahujúcich sa na správne trestanie je veľmi všeobecná a Odporúčanie Rady Európy č. R/91/1 z 13. februára 1991 možno použiť len ako legislatívnu pomôcku pre výklad zákona.

Ďalším dôvodom vedúcim krajský súd k zrušeniu napadnutých rozhodnutí bola podľa žalovaného správneho orgánu skutočnosť, že sa riadne nezaoberal tvrdením žalobcu ohľadne výmeny služieb dotknutej osoby s iným zamestnancom a na účely zistenia jeho relevantnosti nevykonával príslušné dokazovanie.

V zmysle § 34 ods. 4 Správneho poriadku patrí vykonávanie dôkazov výlučne správny orgán. Práve ten je oprávnený, ak to vyžaduje záujem na zistení skutočného stavu veci, vykonať aj také dôkazy, ktoré účastníci nenavrhlí. Naproti tomu je oprávnený rozhodnúť, ktoré dôkazy netreba vykonať. Takto bude správny orgán postupovať najmä vtedy, ak by išlo o preukazovanie skutočností zjavne nepotrebných alebo nadbytočných.

Zo spisového materiálu je zjavné, že námietka ohľadne výmeny služieb bola žalobcom prvýkrát predstretá až v podanom odvolaní (žalobca ani počas inšpekcie práce, ani pri prerokovaní protokolu a ani v rámci vyjadrenia k začatiu konania nenamietol nesprávnosť skutkových zistení ohľadne včasného neprihlásenia zamestnanca do registra Sociálnej poisťovne). Už táto skutočnosť je dôkazom toho, že zmenou rétoriky, navyše dôkazovo nepodloženou, žalobca sledoval jediný cieľ, ktorým je jeho liberácia zo správneho deliktu nelegálneho zamestnávania. Prečo by inak k údajnému vykonaniu vnútorného šetrenia pristúpil až po vydaní rozhodnutia a nie v čase, keď bolo sankcionované porušenie povinností zistené.

Krajský súd napriek tomuto zjavne zavádzajúcemu tvrdeniu usúdil, že bolo povinnosťou žalovaného správneho orgánu sa týmto argumentom riadne zaoberať a v tomto smere vykonať ďalšie dokazovanie. Žalovaný správny orgán namieta, že vo svojom rozhodnutí sa s tvrdením žalobcu o svojoľnej výmere služieb náležite vysporiadal, keď uviedol, prečo považuje spomenutý argument za účelový a právne neupotrebitelný. Oprel sa pritom jednak o predchádzajúce výpovede žalobcu, ako aj o fakt, že žalobca na podporu svojich tvrdení nepredložil a ani nenavrhol žiadny dôkaz.

Krajský súd napriek tomu poukazuje na oprávnenie žalobcu predložiť čestné prehlásenia svojich zamestnancov - tie však žalobcom v konaní poskytnuté neboli a ak by aj boli, nešlo by o dôkaz v

pravom zmysle, ale o taký úkon, ktorý dôkaz iba nahrádza. Ak navyše vezmeme do úvahy fakt vyplývajúci z dikcie § 36 Správneho poriadku, a to, že čestné vyhlásenie môže urobiť len účastník konania, za súčasného zohľadnenia skutočností, že pripustenie čestného vyhlásenia je vecou voľnej úvahy správneho orgánu, dospejeme k záveru, že žalovaný skutočne nemal dôvod zaoberať sa nepodloženým dodatočným tvrdením žalobcu o výmere služieb iným spôsobom, ako to učinil v odôvodnení svojho rozhodnutia.

Po zhodnotení všetkých vyššie uvedených skutočností preto žalovaný správny orgán konštatuje, že rozhodnutie krajského súdu tak, ako je koncipované, vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci, a to nielen kvôli záverom ohľadne potreby vykonať ďalšie dokazovanie za účelom preukázania tvrdenia žalobcu o výmene služieb, ale najmä kvôli vyslovenému názoru o nevyhnutnosti prejednávateľ správny delikt na ústnom pojednávaní, hoci procesnoprávny predpis upravujúci správne trestanie inšpektorátom práce (Správny poriadok) takúto povinnosť inšpektorátu práce neukladá.

III.

Vyjadrenie žalobcu k odvolaniu

K podanému odvolaniu sa vyjadril žalobca listom z 29. januára 2016 a navrhol odvolaciemu súdu aby rozhodnutie krajského súdu potvrdil, keďže žalobca považuje odvolanie žalovaného za nedôvodné a rozhodnutie krajského súdu za vecne správne.

IV.

Právny názor odvolacieho súdu

V správnom súdnictve preskúvajú sudy na základe žalôb alebo opravných prostriedkov zákonnosť rozhodnutí a postupov orgánov verejnej správy, orgánov územnej samosprávy ako i orgánov záujmovej samosprávy a ďalších právnických osôb ako i fyzických osôb, pokiaľ im zákon zveruje rozhodovanie o právach a povinnostiach fyzických a právnických osôb v oblasti verejnej správy. Rozhodnutiami správnych orgánov sa rozumejú rozhodnutia vydané nimi v správnom konaní ako aj ďalšie rozhodnutia, ktoré zakladajú, menia alebo zrušujú oprávnenia a povinnosti fyzických alebo právnických osôb.

Podľa § 492 ods. 2 Správneho súdneho poriadku odvolacie konanie podľa piatej časti Občianskeho súdneho poriadku začaté pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona sa dokončia podľa doterajších predpisov.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací podľa § 10 ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá Občianskeho súdneho poriadku a s § 492 ods. 2 Správneho súdneho poriadku preskúmal odvolaním napadnuté rozhodnutie krajského súdu z dôvodov a v rozsahu uvedenom v žalovanom podanom odvolaní podľa § 212 Občianskeho súdneho poriadku v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá Občianskeho súdneho poriadku a § s 492 ods. 2 Správneho súdneho poriadku a postupom podľa § 250ja ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku v spojení s § 492 ods. 2 Správneho súdneho poriadku bez nariadenia pojednávania, keď deň verejného vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený minimálne 5 dní vopred na úradnej tabuli a na webovom sídle odvolacieho súdu (www.nsud.sk) po neverejnej porade senátu dospel k záveru, že odvolanie žalovaného nie je dôvodné.

Podľa § 244 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku v správnom súdnictve sudy na základe žalôb alebo opravných prostriedkov preskúvajú zákonnosť rozhodnutí a postupov orgánov verejnej správy. Pri preskúvaní zákonnosti rozhodnutia súd skúma, či žalobou napadnuté rozhodnutie je v súlade s právnym poriadkom Slovenskej republiky, najmä s hmotnoprávnymi a procesnými administratívnymi predpismi.

V intenciách ustanovenia § 244 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku súd preskúvava aj zákonnosť

postupu správneho orgánu, ktorým sa vo všeobecnosti rozumie aktívna činnosť správneho orgánu, podľa procesných a hmotno-právnych noriem, ktorou realizuje právomoc stanovenú zákonmi. V zákonom predpísanom postupe je správny orgán oprávnený a súčasne aj povinný vykonať úkony v priebehu konania a ukončiť ho vydaním rozhodnutia, ktoré má zákonom predpísané náležitosti, ak sa na takéto konanie vzťahuje zákon o správnom konaní.

Odvolací súd primárne v medziach odvolania preskúmal odvolaním napadnuté rozhodnutie ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, pričom v rámci odvolacieho súdneho konania skúmal aj napadnuté rozhodnutie žalovaného správneho orgánu v spojení s rozhodnutím prvoinštančného správneho orgánu, najmä z toho pohľadu, či sa krajský súd vysporiadal so všetkými námietkami žalobcu a z takto vymedzeného rozsahu či správne posúdil zákonnosť a správnosť napadnutého rozhodnutia žalovaného správneho orgánu.

Je nutné zdôrazniť, že podľa ustálenej súdnej judikatúry nie je úlohou súdu pri výkone správneho súdnictva nahradzovať činnosť správnych orgánov, ale len preskúmať zákonnosť ich postupov a rozhodnutí, teda to, či oprávnené a príslušné správne orgány pri riešení konkrétnych otázok vymedzených žalobou rešpektovali príslušné hmotnoprávne a procesnoprávne predpisy.

Predmetom konania na krajskom súde bolo preskúmania zákonnosti postupu a rozhodnutia žalovaného z 09. decembra 2014, č. OPS/BEZ/2014/44 O-502/2014, ktorým Národný inšpektorát práce rozhodol ako odvolací orgán tak, že odvolanie účastníka správneho konania (žalobcu) zamietol a potvrdil rozhodnutie Inšpektorátu práce Košice z 02. septembra 2014, č. 181/14/S, ktorým Inšpektorát práce Košice rozhodol tak, že žalobca porušil povinnosti vyplývajúce z § 3 ods. 2 zákona č. 82/2005 Z. z. v nadväznosti na § 2 ods. 2 písm. b/ zákona č. 82/2005 Z. z., ktoré bolo zistené pri výkone inšpekcie práce podľa § 7 ods. 3 písm. a/ zákona č. 125/2006 Z. z., ktorá bola vykonaná 04. marca 2014, 13. marca 2014 a 28. marca 2014 u zamestnávateľa - žalobcu, tým, že využíval závislú prácu fyzickej osoby, mal s ňou založený pracovnoprávny vzťah podľa osobitného predpisu, avšak nespĺnil si oznamovaciu povinnosť podľa osobitného predpisu (§ 231 ods. 1 písm. b/ bod 1 zákona č. 461/2003 Z. z.), čo je podľa § 2 ods. 2 písm. b/ zákona č. 82/2005 Z. z. nelegálne zamestnávanie, za čo mu uložil pokutu vo výške 2 000 eur.

Odvolací súd na úvod konštatuje, že v danej veci je potrebné poukázať na to, že správne orgány v danom prípade správne zistili skutkový stav veci a správne právne posúdili vec a podľa názoru odvolacieho súdu preto neboli dané dôvody pre zrušenie rozhodnutia žalovaného správneho orgánu a rozhodnutia prvoinštančného správneho orgánu z dôvodov, ktoré uviedol krajský súd v odvolaní napadnutom rozhodnutí. Podľa názoru odvolacieho súdu, bola celá vec správnymi orgánmi prešetrená riadne a skutkový stav bol podrobne zistený, o čom svedčí i obsah administratívneho spisu.

Vo vzťahu k povinnosti správnych orgánov nariadiť vo veci ústne pojednávanie odvolací súd zdôrazňuje, že pri posudzovaní danej otázky je nevyhnuté rozlišovať medzi priestupkami a inými správnymi deliktmi. Odvolací súd v tejto súvislosti poukazuje na rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 13. decembra 2017, sp. zn. 6Asan/2/2016, ktorý bol prijatý na zasadnutí Správneho kolégia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky ako judikát, ktorý bude uverejnený v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky, podľa ktorého zákon o správnom konaní neukladá povinnosť správnym orgánom nariadiť ústne pojednávanie. Nariadenie ústneho pojednávania správnymi orgánmi vo veciach správnych deliktov a iných správnych deliktov (pozn. odvolacieho súdu - teda nie priestupkov) je len fakultatívne. V rámci tejto kategórie správnych deliktov sa zásada ústnosti neuplatňuje, a to spolu so zásadou bezprostrednosti. V zmysle Správneho poriadku nariadenie ústneho pojednávania je ponechané na správneho úvahe správneho orgánu a jeho správna úvaha závisí od skutkových okolností v danej veci. Nič na tom nemení ani skutočnosť, že zákon o priestupkoch upravil inštitút ústneho pojednávania v priestupkových veciach kogentným spôsobom.

Odvolací súd napriek vyššie uvedenému potvrdil rozhodnutie krajského súdu z dôvodu, že vo výroku bol vecne správny (§ 219 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá

Občianskeho súdneho poriadku), keď boli dané iné dôvody pre zrušenie rozhodnutia žalovaného správneho orgánu a rozhodnutia prvoinštančného správneho orgánu.

Podľa odvolacieho súdu je nesporné, že správne orgány v danej veci postupovali v danom prípade podľa zákona č. 82/2005 Z. z., a v čase vykonávanej kontroly zo strany Inšpektorátu práce Košice, a to konkrétne 04. marca 2014, 13. marca 2014 a 28. marca 2014, ako vyplynulo z vykonaného dokazovania z obsahu administratívneho spisu sa žalobca dopustil porušenia povinnosti, ktoré bolo konštatované výrokovou časťou rozhodnutia prvoinštančného správneho orgánu, keď porušil povinnosti vyplývajúce mu z § 3 ods. 2 zákona č. 82/2005 Z. z. v nadväznosti na § 2 ods. 2 písm. b/ zákona č. 82/2005 Z. z. s tým, že na základe predložených dokladov (Registračný list FO - prihláška z 21. januára 2014, Dohoda o vykonaní práce uzatvorená medzi žalobcom a K. J. z 20. januára 2014 a Rozpisu služieb Január 2014) bolo zistené, že využíval závislú prácu fyzickej osoby, mal s ňou založený pracovnoprávny vzťah podľa osobitného predpisu, avšak nesplnil si oznamovaciu povinnosť podľa osobitného predpisu - § 231 ods. 1 písm. b/ bod 1 zákona o sociálnom poistení. To znamená, že v čase rozhodovania prvoinštančného správneho orgánu (12. septembra 2014) a aj žalovaného správneho orgánu (09. decembra 2014) bola naplnená skutková podstata porušenia uvedenej povinnosti, ktorá bola podľa odvolacieho súdu (na rozdiel od krajského súdu) náležite preukázaná dokazovaním v priebehu tohto administratívneho konania.

Podľa § 3 ods. 2 zákona č. 82/2005 Z. z. právnická osoba a fyzická osoba, ktorá je podnikateľom, nesmie nelegálne zamestnávať podľa § 2 ods. 2 a 3. Fyzická osoba nesmie nelegálne zamestnávať podľa § 2 ods. 3.

Podľa § 2 ods. 2 písm. b/ zákona č. 82/2005 Z. z. v znení účinnom do 31. decembra 2017 nelegálne zamestnávanie je zamestnávanie právnickou osobou alebo fyzickou osobou, ktorá je podnikateľom, ak využíva závislú prácu fyzickej osoby, má s ňou založený pracovnoprávny vzťah alebo štátnozamestnanecký pomer podľa osobitného predpisu a nesplnila povinnosť podľa osobitného predpisu.

Podľa § 2 ods. 2 písm. b/ zákona č. 82/2005 Z. z. v znení účinnom od 01. januára 2018 nelegálne zamestnávanie je zamestnávanie právnickou osobou alebo fyzickou osobou, ktorá je podnikateľom, ak využíva závislú prácu fyzickej osoby, má s ňou založený pracovnoprávny vzťah alebo štátnozamestnanecký pomer podľa osobitného predpisu a neprihlásila ju do registra poistencov a sporiteľov starobného dôchodkového sporenia do siedmich dní od uplynutia lehoty podľa osobitného predpisu na prihlásenie do tohto registra, najneskôr však do začatia kontroly nelegálnej práce a nelegálneho zamestnávania, ak kontrola začala do siedmich dní od uplynutia lehoty podľa osobitného predpisu na prihlásenie do tohto registra.

Podľa § 7ca zákona č. 82/2005 Z. z. porušenie zákazu nelegálneho zamestnávania podľa § 2 ods. 2 písm. b/ účinného do 31. decembra 2017 právnickou osobou alebo fyzickou osobou, ktorá je podnikateľom, sa na účely vedenia centrálného verejne prístupného zoznamu fyzických osôb a právnických osôb, ktoré porušili zákaz nelegálneho zamestnávania, a na účely preukázania splnenia podmienok podľa osobitných predpisov na základe ich písomnej žiadosti podanej Národnému inšpektorátu práce nepovažuje za porušenie zákazu nelegálneho zamestnávania uplynutím 15 dní odo dňa doručenia tejto žiadosti, ak táto právnická osoba alebo táto fyzická osoba, ktorá je podnikateľom, ktoré využívali závislú prácu fyzickej osoby, prihlásili túto fyzickú osobu do registra poistencov a sporiteľov starobného dôchodkového sporenia do siedmich dní od uplynutia lehoty podľa osobitného predpisu na prihlásenie do tohto registra, najneskôr však do začatia kontroly nelegálnej práce a nelegálneho zamestnávania, ak kontrola začala do siedmich dní od uplynutia lehoty podľa osobitného predpisu na prihlásenie do tohto registra.

Podľa článku 49 Ústavy Slovenskej republiky, len zákon ustanoví, ktoré konanie je trestným činom a aký trest prípadne iná ujma na právach alebo majetku možno uložiť za jeho spáchanie.

Podľa článku 50 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, len súd rozhoduje o vine a treste za trestné činy.

Podľa článku 50 ods. 6 Ústavy Slovenskej republiky trestnosť činu sa posudzuje a trest sa ukladá podľa zákona účinného v čase, keď bol čin spáchaný. Neskorší zákon sa použije, ak je to pre páchatel'a priaznivejšie.

Trestnoprávna zásada aplikácie neskoršieho zákona, ak je pre páchatel'a priaznivejšia, ktorá je ustanovená v článku 50 ods. 6 Ústavy Slovenskej republiky sa vzťahuje na všetky delikty verejného práva, teda aj na ukládanie sankcií za porušenie povinnosti vo vzťahu chránených správnym právom. Trestnoprávna zásada aplikácie neskoršieho zákona, ak je pre páchatel'a priaznivejšia sa vzťahuje aj na správne delikty, a to aj v prípade, ak to zákon výslovne neustanovuje, keďže povinnosť aplikácie tejto zásady vyplýva priamo z Ústavy Slovenskej republiky. Taktiež je potrebné poukázať aj na nález Ústavného súdu Slovenskej republiky z 12. mája 2010, sp. zn. III. ÚS 120/2010, v ktorom Ústavný súd Slovenskej republiky vyslovil právny záver, že všeobecný súd pri realizácii základného práva na súdu ochranu podľa Ústavy Slovenskej republiky a podľa Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd je povinný aplikovať ústavnú požiadavku jednoduchého práva, že každý má právo na rozhodnutie podľa relevantnej právnej normy. Ak došlo k zmene právnej úpravy, všeobecný súd musí na túto skutočnosť reagovať a jeho reakcia musí nájsť odraz v odôvodnení rozhodnutia. V tomto smere odvolací súd poukazuje aj na rozhodnutie Najvyššieho správneho súdu Českej republiky z 13. júna 2008, č. k. 2As 9/2008-77.

Z obsahu administratívneho spisu bolo zistené, že žalobca si podľa registračného listu fyzickej osoby - prihláška splnil oznamovaciu povinnosť voči Sociálnej poisťovni 21. januára 2014 o 09:09 hod. vo vzťahu k zamestnancovi K. J.. Takisto bolo nesporné, že inšpekcia práce bola u žalobcu vykonaná 04. marca 2014, 13. marca 2014 a 28. marca 2014, kedy tieto skutočnosti boli správnym orgánom zistené, a teda v čase výkonu inšpekcie už táto oznamovacia povinnosť bola splnená s poukazom na novú právnu úpravu ustanovenia § 2 ods. 2 písm. b/ zákona č. 82/2005 Z. z. účinného od 01. januára 2018 - a contrario, a teda uvedené konanie žalobcu v čase rozhodovania odvolacieho súdu o podanom odvolaní proti rozhodnutiu krajského súdu nie je možné sankcionovať, teda považovať za porušenie zákonných povinností žalobcu.

Podľa článku 144 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, sudcovia sú pri výkone svojej funkcie nezávislí a pri rozhodovaní sú viazaní ústavou, ústavným zákonom, medzinárodnou zmluvou podľa článku 7 ods. 2 a 5 a zákonom.

Z uvedeného ustanovenia Ústavy Slovenskej republiky vyplýva, že sudca je pri rozhodovaní viazaný zákonom, teda bez pochyby aj ústavným zákonom. Z toho možno odvodiť jasný imperatív, podľa ktorého súd nikdy nesmie vedome rozhodnúť spôsobom, ktorý by sám považoval za protiústavný. Ak by k tomu nedošlo, je daná povinnosť ústavne konformnému výkladu aplikovaných právnych predpisov, prípadne k podaniu návrhu na zrušenie zákona resp. návrhu na začatie konania na základe článku 125 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky.

Keďže bolo preukázané, že zistený skutkový stav - skutkovú podstatu porušenia povinnosti, ktorá bola zistená už aktuálne, t. j. v čase rozhodovania odvolacieho súdu nie je možné podradiť pod aktuálne znenie § 2 ods. 2 písm. b/ zákona č. 82/2005 Z. z. od 01. januára 2018, nakoľko bolo preukázané, že žalobca zamestnanca K. J. do Sociálnej poisťovne prihlásil už v deň začatia výkonu práce, tak v čase rozhodovania odvolacieho súdu nie je možné konštatovať uvedené porušenie zákona o nelegálnej práci a nelegálnom zamestnávaní spôsobom uvedeným vo výrokovvej časti rozhodnutia prvoinštančného správneho orgánu.

Princíp možného retroaktívneho pôsobenia zákona v prospech páchatel'a je pre účely trestného konania zakotvený, teda na ústavnej úrovni v Ústave Slovenskej republiky a taktiež v článku 40 ods. 6 Listiny základných práv a slobôd a na úrovni medzinárodného práva v článku 15 ods. 1 Medzinárodného paktu o občianskych a politických právach. Listina výslovne hovorí iba o trestných činoch, rovnako ako

znenie Medzinárodného paktu o občianskych a politických právach, podľa ustálenej judikatúry aj slovenských súdov a medzinárodných súdnych orgánov rovnako ako podľa prevažujúcich doktrínálnych názorov, možno aplikovať zásady trestného práva i pre účely správneho trestania. Je zrejmé, že rovnako trestanie za správne delikty musí podliehať rovnakému režimu ako trestanie za trestné činy, a v tomto zmysle je potrebné vykladať aj všetky záruky, ktoré sa podľa vnútroštátneho práva poskytujú obvinenému z trestného činu.

Aj keď je jasné, že s poukazom na ustanovenie § 250i ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku, je pre rozhodnutie súdu rozhodujúci skutkový stav v čase vydania napadnutého rozhodnutia správneho orgánu je potrebné povedať, že pokiaľ by bolo uvedené ustanovenie chápané ako absolútne, dostalo by sa do zjavného rozporu s hmotnoprávnou úpravou podmienok zodpovednosti za správne delikty, ktoré má oporu vo vyššie uvedenej ústavnoprávnej úprave a medzinárodných záväzkoch.

Odvolačný súd má za to, že má povinnosť prihliadnuť pri posudzovaní zákonnosti napadnutého rozhodnutia žalovaného správneho orgánu nielen k hmotnoprávnej úprave deliktualnej zodpovednosti, ktorá platila v dobe rozhodovania správneho orgánu ale aj k úprave platnej a účinnej v dobe rozhodovania súdu, ak je to pre páchatel'a priaznivejšie.

Z vyššie popísaných skutočností vyplýva, že novelizované znenie zákona č. 82/2005 Z. z. s účinnosťou od 01. januára 2018 je pre žalobcu priaznivejšie. Vzhľadom k tomu bolo namieste, aby odvolací súd priamo aplikoval ústavnú normu článku 50 ods. 6 Ústavy Slovenskej republiky.

Odvolačný súd preto nevyhovel podanému odvolaniu a s prihliadnutím na všetky individuálne okolnosti daného prípadu rozsudok Krajského súdu v Košiciach z 30. júla 2015, č. k. 6S/16/2015-59 ako vecne správny podľa § 250ja ods. 3 druhá veta Občianskeho súdneho poriadku v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá Občianskeho súdneho poriadku a s § 219 ods. 1 a ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku v spojení s § 492 ods. 2 Správneho súdneho poriadku, potvrdil, keď boli dané dôvody pre zrušenie rozhodnutia prvoinštančného správneho orgánu a rozhodnutia žalovaného správneho orgánu krajským súdom.

V.

Trovy odvolacieho konania

O trovách odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa § 250k ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá Občianskeho súdneho poriadku, s § 224 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku v spojení s § 492 ods. 2 Správneho súdneho poriadku. Žalobca v odvolacom konaní úspech mal, trovy odvolacieho konania si vyčísliť, odvolací súd mu priznal náhradu trov odvolacieho konania.

Žalobcovi patrí náhrada trov odvolacieho konania pozostávajúca z trov právneho zastúpenia. Pri určení výšky týchto trov odvolací súd vychádzal z § 11 ods. 4, § 16 ods. 3 a § 18 ods. 3 vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov.

Konkrétne, žalobcovi, ktorý mal vo veci úspech, odvolací súd priznal náhradu trov konania pozostávajúcu z trov právneho zastúpenia v konaní pred odvolacím súdom za jeden úkon právnej služby v roku 2016 (vyjadrenie k odvolaniu z 29. januára 2016) 143,00 eur, k tomu zodpovedajúci režijný paušál 8,58 eur a všetko (143,00 eur + 8,58 eur = 151,58 eur) zvýšené o 20 % DPH, teda celkovo 181,90 eur, čo zodpovedá sume vyčíslenej žalobcom.

Žalovaný správny orgán nemal v konaní úspech, navyše správne mu orgánu zo zákona náhrada trov konania v správnom súdnictve neprináleží.

Senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v danej veci rozhodol pomerom hlasov 3:0 (§ 3 ods. 9

zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom od 1. mája 2011).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku nie je prípustný opravný prostriedok.